CORINNAE QVAE SVPERSVNT

TESTIMONIA

1 Suid. a. Κόριννα Ἀχελωιοδώρου καὶ Ἱπποκρατείας Θηβαία ἢ Ταναγραία, μαθήτρια Μυρτίδος· ἐπωνόμαστο δὲ Μυῖα· λυρική. ἐνίκησε δὲ πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον. ἔγραψε βιβλία ε̄ καὶ ἐπιγράμματα καὶ νόμους λυρικούς.

b. Κόριννα Θεσπία, λυρική, οἱ δὲ Κορινθίαν εἰρήκασι. νόμους λυρικούς.

c. Κόριννα νεωτέρα Θηβαία, λυρική, ἡ καὶ Μυῖα κληθεῖσα.

a. Κόρινα (sic) mulier Tanagraea saec. ut vid. IV—III a. Chr. IG VII 1161, praeterea nomen in vetustioribus Graecorum titulis non extat. geminam literam ν et proparoxytonon testantur grammatici: Herodian. I 257 17, II 13 37, 455 9, Eust. ad Il. 354, 42 etc. — Ἀχέλων Θηβαῖος IG VII 2724 c (Ἀχελωιόδωρος Megaris VII 137 alibique). — καὶ Προκρατίας codd.: sustuli nomen inauditum forsan e nota scriptura ΚΑΙΠΠΟΚΡΑΤΙΑϹ ortum. sed potest etiam aliud quid latere. — Θηβαία: propter fabulam de primis Pindari studiis, cf. test. 4. — Μυρτίς: cf. fr. 23. qui fabulam de Pindari et Corinnae certamine memoriae prodiderunt, eosdem utrique Myrtidem magistram dedisse probabile est, cf. de Pindaro: μαθητὴς δὲ Μυρτίδος γυναικός Suid. diversa ab his ratio test. 4. carmina illius lecta fuisse tradidit Antipater (test. 2), fabulae Tanagraeae testem adhibet auctore Diocle Peparethio Plutarchus Mor. 300^{f} (Bergk, Lyr. III^{4} 542), qui eam Anthedoniam nuncupat, imaginem Boiscus expressit (Tatian. Adv. Gr. 33). nomina Μύρτων Μυρτίλος Μύρτα Μυρτώ suppeditant tituli Boeotici. — Μυῖα: cf. Suid. Μυῖα Θεσπιακὴ λυρική. μέλη πρὸς λύραν ἁρμόζοντα. Μυῖα· Σπαρτιᾶτις ποιήτρια. ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. Lucian. Musc. enc. 11 ἐγένετο κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῆι, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφή. add. Clem. Alex. (infra test. 2). has turbas ita solvendas arbitror, ut primum ea selegantur, quae a Corinna

plane diversa sunt, nempe altera Suidae de Myia glossa. fuerit ergo poetria Spartana, sicut Megalostrata ab Alcmane (fr. 37) memorata; huius quoque Clemens meminisse videtur, quamquam scripta eius ignota fuisse posteris Antipatri epigramma (test. 2) indicat. tum Corinnam propter suaviloquentiam muscam aut ab alio appellatam esse aut semet ipsam appellasse conicio Welckeri nisus commentatione Meletem. ed. Creuz. II 11 (*Kleine Schriften* II 157). utri vindicandus sit Luciani locus ignoramus. cetera vero (1 c et Suid. Μυῖα gloss. prior) fide carent sicut alia permulta in Suidae farragine. omnino autem lubricum de his rebus iudicium, siquidem etiam philosophae Pythagoreae nomen incidit et ipsum fabulosum. — ἐνίκησε: cf. test. 5. — b. extitisse olim videtur nomorum sylloge Corinnae nomine inscripta, quae cum a nonnullis Tanagraeae abiudicata esset, alia e more grammaticorum assumpta est Corinna, quam Thespiam dixere propter primi carminis exordium (infra fr. 23).

2 Anth. Pal. IX 26.

Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως.

τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
ὕμνοις καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρήξιλλαν, Μοιρώ, Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐυπλοκάμων,
Ἤρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σέ, Κόριννα,
θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
ἐννέα μὲν Μούσας μέγας Οὐρανός, ἐννέα δ' αὔτως
Γαῖα τέκεν, θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

'fuit igitur inter Corinnae carmina unum, quod Minervae scutum celebrabat' Iacobs. Itoniam fuisse post Heckerum suspicatus est Wilamowitz, sed quidnam fuerit scutum ignorare nos dixit. Clem. Alex. Strom. IV 122 p. 620 P. παραπέμπομαι τοίνυν τὰς ἄλλας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου, μήτε τὰς ποιητρίας καταλέγων, ⟨ὡς?⟩ Κόρινναν καὶ Τελέσιλλαν, Μυῖάν τε καὶ Σαπφώ, ἢ τὰς ζωγράφους, καθάπερ Εἰρήνην κτλ.

3 Themist. or. XXVII p. 334 Hard. (403 Dind.) καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει· καὶ ὗν τινα οἶμαι Βοιωτίαν ἐκάλουν εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες. ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίοδος ο.. ἐμολύνθησαν τῆι συΐ.

4 Πινδάρου γένος δι' ἐπῶν vs. 9 sqq. (p. 8 Drachm.), repetit Eustath. (Pind. ed. Christ. p. XVIII)

τῶι δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
ἔπλετο δῖα Κόριννα· θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς κτλ.

Plutarch. de gloria Athen. 4 p. 347 f (καὶ γὰρ ἡ ποιητικὴ χάριν ἔσχε καὶ τιμὴν τῶι τοῖς πεπραγμένοις ἐοικότα λέγειν . .) ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῆι λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε· γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. σφόδρ' οὖν ὁ Πίνδαρος ἐνστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος (fr. 29 Schr.)·

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν
ἢ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέους
ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμάν.

δειξαμένου δὲ τῆι Κορίννηι ἐκείνη τῆι χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλωι τῶι θυλάκωι. τῶι γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν.

5 Ael. v. h. XIII 25 Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις ἀμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς ἡττήθη Κορίννης πεντάκις (inde Suidas, ut vid., cf. test. 1). ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος σῦν ἐκάλει τὴν Κόρινναν. Eustath. ad B 711 p. 326 43 ὅτι δὲ καὶ γυναῖκες ἦσαν οὐ μόνον ἄλλως σοφαί, ἀλλὰ καὶ μελοποιοί, οὐ μόνον ἐκ τῆς ῥηθείσης Πραξίλλης δῆλον, ἀλλὰ καὶ Σαπφοῦς καὶ Κορίννης καὶ Ἠρίννης· ἦν δὲ ποιήτρια κρουμάτων καὶ Χαριξένη . . ἰστέον δέ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα Ἤριννα Λεσβία μὲν ἦν . . εἰ δὲ γυνὴ ἐποποιὸς ⟨ἄμουσον?⟩ τὴν Πινδάρου λυρικὴν ἀπήλεγξεν ἡττηθέντος, ἱστόρηται καὶ αὐτό· Βοιωτία δὲ ἦν ἐκείνη τὸ ἔθνος· ὡς δὲ καὶ Θεανώ τις γυνὴ Λοκρὶς λυρικὴ ἦν ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. extitit olim certamen Pindari et Corinnae ad exemplar Homeri et Hesiodi primis ut videtur Alexandrinorum temporibus compositum. quinquies certatum est, velut de fabularum genere (cf. Plut. test. 4) et de dictione poetica (Paus. test. 6, infra fr. dub. 2), haud dubie etiam de amore patriae in carminibus conspicuo, vicitque Corinna Boeotis iudicibus. certamen valde celebratum fuisse e picturis Pompeianis apparet, cf. [illegible]ig, *Wandgemälde Campaniens* nr. 1378, 1378b, licet sec[illegible]nseat Bernoulli, *Griechische Ikonographie* I 90,

6 Paus. IX 22 3 Κορίννης δέ, ἣ μόνη δὴ ἐν Τανάγραι ἄισματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μνῆμα ἐν περιφανεῖ τῆς πόλεως, ἔστι δὲ ἐν τῶι γυμνασίωι γραφή, ταινίαι τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἕνεκα, ἣν Πίνδαρον ἄισματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις. φαίνεται δέ μοι νικῆσαι τῆς διαλέκτου τε ἕνεκα, ὅτι ἦιδεν οὐ τῆι φωνῆι τῆι Δωρίδι ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλὰ ὁποίαι συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς, καὶ ὅτι ἦν γυναικῶν τότε δὴ καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι τῆι εἰκόνι δεῖ τεκμαίρεσθαι. Tatian. Adv. Gr. 33 Μνησαρχίδος τῆς Ἐφεσίας Εὐθυκράτης (δημιουργός), Κορίννης Σιλανίων, Θαλιαρχίδος τῆς Ἀργείας Εὐθυκράτης[1]. sepulcrum Corinnae a Pausania describi vix est quod moneas, sed erravit Bernoulli, *Griechische Ikonographie* I 88. parvam Corinnae statuam, cui subscriptum est ΚΟΡΙΝΝΑ, in museo urbis Compiègne detexit Salomon Reinach *Revue archéologique* 1898, 164, tum 1900, 169 sqq.[2], cf. etiam *Revue des Ét. gr.* 1899, 199, Bernoulli, l. c. 88—90. adstat mulier lepidissima qualem e figlinis Tanagraeis cognovimus quinque voluminibus adornata, quorum unum manibus evolvitur, quattuor in cista sunt ad pedes adposita: en illa βιβλία ε̄ Suidae. opus Silanionis exprimi contendit Reinach, negant alii; quodsi illa voluminum distributio ipsi artifici tribuenda est, ipse quoque negaverim. ceterum gemellum inter monumenta F. A. de Kaulbach opusculum post P. Arndtium eruit Lechat, *Revue des Ét. gr.* 1900, 396. etiam de hermarum quorundam typis ad Tanagraearum modum conformatis adhuc disceptatur, cf. Bernoulli l. c. et test. 7. sed nullus est in hac re nummorum usus, quibus Sapphonis imago non semel exprimitur.

7 Prop. II 3

9 nec me tam facies, quamvis sit candida, cepit . .
17 quantum quod posito formose saltat Iaccho,
egit ut euantes dux Ariadna choros,
et quantum Aeolio cum tentat carmina plectro
par Aganippeae ludere docta lyrae,
et sua cum antiquae committit scripta Corinnae:
carmina, quae quivis, non putat aequa suis.

Cynthiam cum Corinna de summa in poesi laude certantem

---

[1] de lubrica totius catalogi fide cf. Kalkmann, *Rhein. Mus.* 42, 504. quamquam non est, cur Silanioni diffidamus.

[2] hanc epicrisin perperam neglexit Th. Birt, *Die Buchrolle in der Kunst* p. 161.

facit Propertius, certaminis, quod illam cum Pindaro iniisse rumor erat, haud nescius. notanda quoque Corinnae post Sapphum memoria, nam perinde etiam imagine coniunctae esse videntur (cf. Bernoulli II 96), sicut Herodotus et Thucydides, et utramque finxit Silanio.

8 Schol. Dion. Thr. p. 21 17 Hilg. γεγόνασι δὲ λυρικοὶ οἱ καὶ πραττόμενοι ἐννέα, ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, Ἀνακρέων, Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Πίνδαρος, Στησίχορος, Σιμωνίδης, Σαπφώ, καὶ δεκάτη (inde a Tryphonis temporibus addita? cf. test. 9) Κόριννα. Proleg. ad Pind. ed. Boeckhii II 1, 7 Περὶ λυρικῶν ποιητῶν. λυρικοὶ ποιηταὶ μουσικῶν ᾀσμάτων εἰσὶν ἐννέα, ἐννέα δὲ καὶ αἱ καθ' ἡμᾶς τῶν θείων ᾀσμάτων ᾠδαί. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν προειρημένων ποιητῶν εἰσι τάδε· Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος, Σαπφώ, Στησίχορος, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σιμωνίδης, Βακχυλίδης καὶ Πίνδαρος. τινὲς δὲ καὶ τὴν Κόρινναν. Is. Tzetz. prol. ad Lycophr. p. 252 M. λυρικοὶ δὲ ὀνομαστοὶ δέκα· Στησίχορος, Βακχυλίδης, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Πίνδαρος, Σιμωνίδης, Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος, Σαπφὼ καὶ Κόριννα. Io. Tzetz. Στίχοι περὶ διαφορᾶς ποιητῶν vs. 18 sqq. (Kaib. Com. gr. fr. I p. 35)

τοῦ λυρικοῦ κύκλου δὲ σύστημα τόδε·
Κόριννα, Σαπφώ, Πίνδαρος, Βακχυλίδης,
Ἀνακρέων, Ἴβυκος, Ἀλκμάν, Ἀλκαῖος,
Στησίχορός τε καὶ Σιμωνίδης ἅμα,
δεκὰς ἀρίστη παντελὴς πληρεστάτη.

alioquin abest Corinna a tabulis lyricorum, cf. Kroehnert, *Canonesne* etc. *fuere* p. 6 sqq., Didymi fragmenta ed. Schmidt p. 395. quid ipse Chalcenterus de Corinna in libro Περὶ λυρικῶν ποιητῶν attulerit (nam proculdubio memoravit), ignotum est.

9 Schol. Dion. Thr. p. 469 29 Hilg. δεῖ γὰρ γινώσκειν, ὅτι καθ' ἑκάστην διάλεκτον εἰσὶ γλῶτται πολλαί, ὡς ὑπὸ μὲν τὴν Δωρίδα .., ὑπὸ δὲ τὴν Αἰολίδα [[ὡς]] ἡ Βοιωτιακή, ἧι κέχρηται Κόριν⟨ν⟩α, καὶ Λεσβίων, ἧι κέχρηται Σαπφώ. Corinnae dialectum fusius explanavit Trypho, cf. opus a Suida memoratum (p. 102 Velsen) Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρωι διαλέκτων καὶ Σιμωνίδηι καὶ Πινδάρωι καὶ Ἀλκμᾶνι καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς.

10 Schol. Apoll. Rh. I 551 Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (FHG IV 339) Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίαι γεννηθῆναι καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῶι ᾱ τῶν Κορίννης ὑπομνημάτων (sic Laur., τῶν Καρικῶν ὑπομνημάτων schol. Paris.): hinc pendent quae de Alexandro Corinnae commentatore disseruerunt Maass Wilamo-

witz Schwartz, magnam Pausaniae Boeoticorum partem aliaque huic auctori vindicantes, cf. Realenc. I 2, 1450. verum illorum argumentatio incerto utitur exordio. scholia Parisina interpolata quidem minime tamen abicienda esse dudum cognovimus, cf. Wilamowitz, *Herakles* II² 132 inque primis L. Deicke, *De scholiis in Apoll. Rhod. quaest. sel.* (diss. Gott. 1901). unde autem istud Καρικῶν irrepsisse censeamus? in scholiis ipsis aliud huius operis fragmentum non citatur, sed adnotatur ad I 925 Χέρνησον· τὴν μετὰ Θράικην κειμένην Χερσόνησον . . . ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Χερσόνησος Καρίας, ἔνθεν ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Περὶ Καρίας γράψας, scil. ex onomastico quodam geographico, quali usi sunt Strabo Didymus alii multi. et potuit Polyhistor rerum Boeoticarum in Caricis meminisse, quorum duo libri afferuntur, velut cum de urbe Physco ageret (cf. Steph. Byz. Φύσκος, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος), et ipsam Cariam tetigit Corinna fr. 40. quare utroque fere codicum testimonio probato (haud absimili modo Deicke p. 12 schol. I 624 concinnavit coll. EM 712 48) hunc in modum legendum arbitror: καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῶι ᾱ τῶν Καρικῶν ὑπομνημάτων Κορίννης ὑπομνησθείς[1].

11 Stat. Silv. V 157 sq. tu pandere doctus
carmina Battiadae latebrasque Lycophronis artis
Sophronaque implicitum tenuisque arcana Corinnae.

de patre suo verba facit poeta in urbe Neapoli ludi magistro, quem aptum fuisse praedicat ad omne poetarum genus tractandum (Wil.).

PAPYRI BEROLINENSIS RELIQVIAE

papyrus anno MCMVI Hermupoli effossa nunc Berolini in Museis regiis servatur numero signata 284. legit ediditque Wilamowitz *Berliner Klassikertexte* V 2, 19—55 addita imagine phototypica col. III et IV, relegi ipse. constat IV columnis, quae longe maiorem partem miserrime laceratae sunt (A, B), tum V fragmentis nulli adhuc certo loco accommodatis (C—G). uber-

---

[1] pariter tollendum opus Alexandri Περὶ Λυκωρείας (Steph. Byz. s. Λύλη: Ἀλέξανδρος δευτέρωι Π. Λ.), cui iam Meineke recte fidem denegavit. assumpta egregia Maassii (*De Sibyllarum indicibus* 62) coniectura hanc fere pristini ordinis formam restitueris: καὶ Λυκούρεια διὰ διφθόγγου ἄλλη, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρωι ⟨Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, ἐν οἷς φησιν⟩ περὶ Λυκωρείας.

rime adscripta sunt subsidia distinctionis, accentus spiritus puncta bina diaeretica apostrophus quantitatis signa diastole (hamulus sinistrorsum ductus imo versu, B 104) stigme superior (ad dividendas sententias) inferior (interdum eodem modo, sed saepius ad secernendas voces, scilicet diastole) paragraphus coronis. verba poetriae illustravit homo grammaticus et glossis ad dextram marginem relatis et litteris supra versum additis, nil aliud fere molitus nisi formarum Boeoticarum explicationem (mendosa legit B 64, male perspecta B 62, ubi latet ἐϭγεννάϭονθι). puncta margini sinistrae apposita locos corruptos indicare censuit Crusius *Literarisches Zentralblatt* 1907, p. 1309. sed abest varia lectio (cf. ad B 33) neque procul distat papyrus ab editione grammaticorum principe. supplementa nisi quid diserte monetur fere Wilamowitzii sunt.

A

[— — — — —]

de fabula cf. Schol. γ 267 (e Demetrii Phal. Περὶ ποιητῶν) ἐνίκα δὲ Δημόδοκος Λάκων μαθητὴς Αὐτομήδους τοῦ Μυκηναίου, ὃς (Automedes recte Wil., Demodocus alii) ἦν πρῶτος δι' ἐπῶν γράψας τὴν Ἀμφιτρύωνος πρὸς Τηλεβόας μάχην καὶ τὴν ἔριν Κιθαιρῶνός τε καὶ Ἑλικῶνος, ἀφ' ὧν δὴ καὶ τὰ ἐν Βοιωτίαι ὄρη προσαγορεύεται. Tzetz. Proleg. in Hes. p. 30 Gaisf. (cf. Chil. VI 917—920) Ἑλικὼν δὲ καὶ Κιθαιρὼν ἀπὸ Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος τῶν ἀδελφῶν ἐκλήθησαν, οἵτινες πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν (οἵπερ ἀλλήλους ἔκτειναν, ὡς οἱ Οἰδίπου παῖδες Chil. VI 919 additamento ficticio), καθὼς ὁ Κυρηναῖος Λυσίμαχος (sic etiam Chil. scripsitque Tzetzes, at dudum Λυσανίας correxere) ἐν τῶι πρώτωι Περὶ ποιητῶν ἱστορεῖ. Lysanias Demetrium expressit Corinnae ignarus. verba illa τῶν ἀδελφῶν si quis premenda putat, facile quidem Homeri scholio ἀδελφῶν ὄντων ante ἀφ' ὧν addimus, sed supplemento omnino vix opus est.

(I) . . . . ἐο]υστέφανον (col. I 1)
. . . .]ΓΩ̂Γ'ΕΠῚΔΗ̂
. . . .] ἐπ' ἄκρυ.
(II) . . . .]χ̣ορδάς̣
. . . .]ʽΡΩ̂Ν τ' ὀρ̣ίω̣ν
. . . .] \̣ΝΦΟ̂ΥΛΟΝΟ̣ΝΙ

2 ΔΉ (Wil.) non vid. 3 ΕΠ' ἈΚΡῩ pap. 4 ΔΆϹ̣ 5 Τ'ΟΝΩΝ exaratum, super N eadem manus PI scripsisse videtur; certe δίων (Wil.) non extitit 6 de \ mihi non satis constat. tum Ο̣ΡΝΙ exp. P

. . . .]
. . . .] ΝΌ
. . . .] γενέθλα.
(III) . . . .] ΔᾸ
. . . .]ЄΥ[. . . . .]ΚΏΝΗ
. . . .] ΨΑΝΔΆΘΙΩ[. . .]ΑC
. . . . .]CAN τ' οἳ λαθρά[δα]ν ἀγ-
κο]υλομείταο Κρόνω,
τ]ανίκα νιν κλέψε μάκηρα ῾Ρεία.
(IV) με]γάλαν τ' [ἀ]θανάτων ἔσ-
ς] ἕλε τιμάν.' τάδ' ἔμελψεμ.
μάκαρας δ' αὐτίκα Μώση
φ]ερέμεν ψᾶφον ἔ[τ]αττον
κρ]ουφίαν καλπίδας ἐν χρου-
σοφαΐς· τὺ δ' ἅμα πάντε[ς] ὦρθεν.
(V) πλίονας δ' εἷλε Κιθηρών.
τάχα δ' Ἑρμᾶς ἀνέφα μ[α-
κ]ρὸν ἀούσας, ἐρατὰν ὥς
ἕ]λε νίκαν, στεφ[ά]νυσιν

(ΩΝΙ Wil. neque versui aptum neque vestigiis) in mg. *glossator* ΘΗΡΑΝ (vocem θεἱραν explicari putat Wil.) 9 ΘΛᾹ· 10 *gloss.* ΧΙΟΝΑ (ΤΙΝΑ sive ΤΟΝΑ, quod ad σά refert, Wil.) 11 Η ex ЄΙ corr. ut vid. (κώ[π]η Wil.) 13 Τ'ΟΙ·ΛΑΘΡΆ[. .]ΝᾸΓ *gloss.*]ΙΝ (suprascriptum nescio quid, fort. hasta paullum curvata, quae ad vs. 11 spectare vid.) 14 ΚΡΌΝΩΤ'[. .]ΑΚΑΝ· (spir. supra sinistram litterae Τ partem adscriptus vid., sed tamen fallacem habui; ΑΚΑΝ lineolis del.), colon e 15 restituendum sicut 33 e 32 15 ΝΊΚΆ ΡЄΑ m. 1, Ι sscr. et duplici hamulo cum voce coniunct. 16 ΆΛΑΝΤ' ut vid. 17 Ν·ΤΑΔ'Є́ litt. Μ certa, e scriptura continua qualem praebet Timothei papyrus servata 18 Δ'Α ΜΏ 19 ΟΝЄ́ clare 20 ΧΡΟ̄Ῡ *gloss.* ЄC (ad ἐν) 21 ΦΑΙ·ΝᾺC· *gloss.* ЄΙ supra Ι ΤῪΔ'ΆΜΑ (ἀνά corr. Wil., at cf. Α 533 θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν) Ω͡ΡΘЄΝ· paragr. inter vs. 21 et 22 non apparet, nescio an librarii culpa (cf. Β 130, 135), nam charta paene integra servatur 22 ΠΛΙΟΓ̍ΝΑCΔ'ΟΘΛЄΚΙΘῊΡΩΝ (Θ etiam lineola transversa del., sicut quod antecedit Ο, sscr. Є͡Ι) *gloss.* ЄΙ supra Ι vocis πλίονας εἷλε: cf. ἡλόμην tit. Epidaur. 23 Δ'ЄΡΜΆCΑΝЄ́ 24 ᾸΟΎCᾹC ΩC 25 ΄ΛЄΝῙ ΝῩC

δέ] ἐ κατ' ὤιαν ἐκόσμιον ·
μάκα]ρες· τῶ δὲ νόος γεγάθι.

(VI) ὁ δὲ λο]ύπησι κά[θ]εκτος
χαλεπ]ῆσιν Ϝελι[κ]ὼν ἐ-
σέρυε] λιττάδα πέτραν·
ἐνέδω]κεν δ' ὄ[ρο]ς· ὑκτρῶς
δὲ βο]ῶν οὐψ[ό]θεν εἴρισέ
νιν ἐ]μ μου[ρι]άδεσσι λαῦς.

(VII) . . . .]ΕΓ[. . .]ΝΕΓ
. . . .] προσίασ[ι]·
. . . .] ¯ΡΙΧΑΝ[.]C
. . . .]ΟC μελ[ί]ων
. . . .]¯Ι[.]CO^[.]
. . . .] CÓΡΟΥCΕΝ

(VIII) . . . .] \
. . . .] Ν.ωC
. . . .] CωΝ
. . . .] ἰῶ φέγ-
γος . . . . . μα]κάρων τῦ
. . . .] ΝΪΟΝΤΑCÁCA[

(IX) . . . . ἄν]δρεσσιν ΕΙC
. . . .]Α Διὸς Μνα-
μοσούνας τ' . . . .] κώρη
. . . .]Ν ἡί

26 ωΪΑΝ ut vid.; ὤιαν Wil., cui de metro adversatur O. Schroeder, *Berl. phil. Wochenschrift* 1907, 1443 ΟĆ 27 ΡΕC · ΤωΔΕΝΟΟC (ΝΟC legit Wil. correxitque Διός, sed inter Ν et Ο circuli apparent vestigia; restit. Crusius Schroeder) ΓΕΓÁΘΙ *gloss.* Ε supra Ι 28 ΎΠΗCΙΚÁ 29 ĤC ωΝ.Ε 30 ΪΤΤÁ ΡΑΝ. 31 C · Ϋ́ΚΤΡῶC 32 ΟΫ ΘΕΝ·ΕΙΡΙCΕ *gloss.* Ε supra ΡΙ 33 ΜΟΫ ΛÁΫ́C · (ʹ postea delet. ut vid.) 34 ΕΠ, ΕΓ? 35 π]ροσ[ό]δοι Wil., sed de litteris AC dubitari nequit, antecedit Ί (sic vid., non Ο̑), sequitur post lac. stigme superior 36 ΑΠ, ΑΓ? *gloss.* ΕΚ (fortasse ad ἐ]ς spectat) 38 velut ΤΡ[Ι]C 39 *gloss.* ΕΙC (ἐσόρουσεν?) 44 ΤΫ *gloss.* ΕC ΕΑΙ[(ἐς ἑα[υτ- Wil., equidem non expedio) 45 ἄσ-[σον (Wil.) non fuit 47 supplevi 48 Η. 49 *gloss.* ΑΠΟΤΟΥ[. . (ἀπὸ τοῦ non extrico, sequitur fortasse αἰεί, cf. B 46)

. . . .]ΫCΚΑΛЄ[
. . . .]ΠΡΟ[
(X) . . . .]Ο
Ν[. . . . .]ΥΙ [col. II 1]
C[. . . . .]
Fε[λικὼν . . . .]CΫ
ὦδ' ἄρα [. .
ΔЄΤ' ὄρο[ς . . [II 5]
ΡωΝΚΥ[. .
κρου[ερ . .
[. . .
Τ'[. .
ἐρα[τ . . [II 10]
Θ'Ά[. .

B

Γ[— — — — — — —] [II 12]

Asopo de domus suae fatis oraculum adeunti respondetur ab Acraephene templi Apollonis Ptoii sacerdote. filias Asopi alii alias enumerant, cf. e. g. Diod. IV 72 1, Apollod. bibl. III 156, novem Corinna. altera carminis pars (inde a vs. 90) adhuc obscura.

(I) 1 Μω[σάων Fιοστεφάν]ων
δῶ[ρον . . . . ἐ]νέπω
δή[μονας μέλπωσα] μέλι. [II 15]

52 litterae Ο pars dextra servata 53 in. Ν, Η, F, Κ, non Π ex. *gloss.* Є intra ΥΙ, velut εὐφρο]υῖ 54 C, Θ, non Ο ex. *gloss.* ЄΠΙΚΛΗΘΗCЄCΘΑΙ 55 certe non fuit hasta erecta ante Ύ 56 ΑΦΑ sive ΑΙΡΑ spatio magis convenit (ἀ[ί]ρα[ς?). hiatum post v. 55 notat Schroeder 60 in. Φ lineola transversa delet., cetera lacuna occupat 63 mg. sin. una cum paragrapho adscripta coronis. sed abest paragraphus post vs. 57 neque omnino stare potuit propter —]|ρων. quare clausulam carminis, in qua sphragidem desiderat Crusius, amplificata structura praeditam fuisse conicio.

B tit. initio versiculi littera F deleta, at superscripta Γ. quin subsit carminis inscriptio nullus dubito, quamquam neque εἴσθεσις neque interstitium apparet aliaque fuit papyrorum Bacchylidis et Pindari Oxyrhynchici ratio. supplementum latet (Γενεὰ 'Ασωπία abieci, mallem 'Ασώπιη) 2 ex. ΝЄΙΝ Wil., quod ferri non posse vidit; litterae ΝΠω tantum non certae, post ω lacuna 3 post ΔΙ hastae pars suprema (ΔΗ?) ex. ΜЄ́ΛΙ. (Є supra Ι *gloss.*) 1—3 temptavi

NÏ¯[. . . . . ἐσ]σόδιον
ΜΕ[. . . . .]Α

(II) . ῶτ[ε . . . .] ἀέλιος
ΜΩ[. . . . . θ]ουσίας
Τ[. . . . .]Ο· φίλα
ΕϹΔ[. . . . . φθ]ογγὰν
ϹΟΥΝ[. . . . .]Ν

(III) ἰῶν [. . . . .] ΦΟΝ
ΓΑ[. . . . .]ΝΑ
ΠΑΤ[. . . . .]ΚΙϹΙϹ
᾿Ασωπ[. . . . .] ἐν νόμον
λῶν[θι . . . .]Ά

(IV) ἀνί[κα . . . .]ΠΩΝ
ΛΆ[. . . . .]ΡΑϹ·
τειν[. . . . . μελ]άθρων
μετ᾿ Ă[. . . . .]Ν
ἐμ πε[ιμονὰν . . . . . .]΄Ϲ

(V) ὢν Ἥγ[ιναν, τεῦς γε]νέθλαν,
Δεὺς [πατείρ, δωτεὶρ ἀ]γαθῶν
ΠΑΤΡΟ[. . . . . ἐ]ς ·
Κορκού[ρας . . . .
Ν.᾿ΕΙΔ[. . . . .]

(VI) Ποτι[δάων . . . . πα]τείρ
Σιν[ώπαν . . . .]Ϲ
Θεσ[πίαν . . . . ἐ]στὶν ἔχων

5 ΜΟ Wil., sed scintilla hastae obliquae servatur 6 Ω 8 Ο potius quam Ρ fuit ΦΑ, Α exp. Ι΄ sscr. corrector; praecedit stigme 9 in. hiatum mendosum notat Wil. ex. Α post ΟΓ linea transversa del. libr. 11 ΙΩ 13 ex. etiam Κ et alterum Ϲ pro certis habeo 14 *gloss.* ΕϹ 16 post Ν supra vs. atramenti vestigia, in quibus ͗ latere suspicaveris, sed littera ipsa tota periit (ˇ propter νῖκα) ex. Π sive ΤΙ 17 ΡΑ sive ΦΑ 19 Τ᾿ tum Ă sive Ȃ 20 ex. sic potius quam]Ύ *gloss.* ΠΗΜΟΝΑΝ (-ΝΩΝ non vid.) 21 ΩΝ.Ή ΝΈΘΛΑΝ supplevi 22 ΘΩΝ 23 *gloss.* ΕΚ (ad finem versus rettuli) 24 ΚΌΥ Κόρκου[ραν δὲ κὴ Σαλαμῖ]ν᾿ εἶδ[ὲ —] Ποτι[δάων κλέψε πα]τείρ, Σιν[ώπαν δὲ Λατοΐδα]ς tempt. Wil. ΕΊΡ. (ΕΙ ex Η corr.) 28 ΩΝ·

ΤЄ[. . . . .]ЄC
ΛѠ̀[. . . . .]

(VII) τ[οῖ δ' . . . .]ΟΝ
Β[. . . . .]
Τ[. . . . .] σαφές· [II 45]
Θ[. . . . .]
C[. .

(VIII) . Τ[. .
Ѡ[. .
Π[. . [II 50]
. Ά[. .
ЄΓ[. . [col. III 1]

(IX) Τ[. . . . .]ΛΑ
. . . .]ΜΑΝ
. . . .]Ν
. . . . π]αρὰ θιῶν [III 5]
. . . .]

(X) . . . .]ΑC
. . . . ἐν δ]ὲ τιὼς
οὔ]ποκ' αὐτὸ [. . . . .]ΘѠΝ·
Δᾶν]α γὰρ θιάς [τ' ἐφέπω- [III 10]
σ' ε]ὐδήμων [ἔσετ' εἴ]δει.

30 ΛῸ Wil. 31 *gloss.* ΤѠΙΔ'ΟΥΤ() e ΤѠΚΟΥΤ() ni fallor correctum. hastae quae litterae Τ adhaeret compendii vim inesse puto: οὕτ(ως)? ΤѠΙΔΟΥΓΙ Wil. 33 ΦЄC· 34 *gloss.* ΜЄΧΡΙ 37 in. Α Wil. 39 spir. dub. 40 Γ, Π, Ν, non Ι 44—47 cf. infra fr. C 44 ΘΪѠΝ (θιῶν per synizesin) 46 *gloss.* CЄΑ[Є]Ι sive CЄΑΙ 47 ΤΙ *gloss.* ЄΝΤΙЄCΔЄ (ἐντί ad ἐνθί ref. Wil., qui scripsit — ἔνθ'· ἐν δὲ —] τιώς, sed certa litterae Є vestigia mihi recuperasse videor) 48 ΠΌΚ' (sic acut. supra Ο, ex quo illud αὐτό encliticum esse docemur, cf. Kühner-Blass I 339. nam manifesta est librarii in accinendo subtilitas, quaeque in contrariam partem exhibet proecdosis, iterata collatione deleta aut in dubium vocata sunt, cf. A 19, 20, 21, B 38, 39, 64, 130) ex. ΘѠΝ·, sed Є supra ΘѠ add. incertum utrum correctura, cuius rationem non intelligo, an glossa *gloss.* ΟΥΠΟΤ' 49 *gloss.* addidit Є supra ΘΙ ΆC sive ΆΘ 49—50 temptavi (de Metopa rem esse vidit Wil.) 50 ЄΙ· *gloss.* ΗΔΗ

(XI) τᾶν δὲ πήδω[ν τρῖς μ]ὲν ἔχι
Δεὺς πατεί[ρ, πάντω]ν βασιλεύς·
τρῖς δὲ πόντ[ω γᾶμε] μέδων
Π[οτιδάων, τ]ᾶν δὲ δουῖν [III 15]
Φῦβος λέκτ[ρα] κρατούνι.

(XII) τὰν δ' ἴαν Μή[ας] ἀγαθὸς
πῆς Ἑρμᾶς. οὕ[τ]ω γὰρ ἔρως
κὴ Κούπρις πιθέταν, τιὼς
ἐν δόμως βάντας κρουφάδαν [III 20]
κώρας ἐννί' ἑλέσθη.

(XIII) τή ποκ' εἱρώων γενέθλαν
ἐσγεννάσονθ' εἱμιθέων
κἄσσονθη π[ο]λου[σπ]ερίες
τ' ἀγείρω τ', ἐς [μ]αντοσ]ούνω [III 25]
τρίποδος ὥ[σ]τ' [ἐδιδάχθειν.

(XIV) τόδε γέρας κ[ατέσχον ἰὼ]ν
ἐς πεντείκο[ντα] κρατερῶν
δμήμων πέδ[οχο]ς προφά-
τας σεμνῶν ἀδούτων λαχὼν [III 30]
ἀψευδίαν Ἀκ[ρη]φείν.

51 ΠΉ *gloss.* Є supra ΧΙ 52 ex. ΥϹ· 53 ΤΡΙ̂Ϲ 54 prior versiculi pars non erat scripta praeter brevem hastam, omisit fortasse librarius propter archetypi vitium, scilicet ut aliunde expleret (est lacuna XI litterarum) *gloss.* Є supra ΥΙ̂ 55 ΦΥ̂ ΤΌΥ *gloss.* Є supra ΝΙ 56 ΤΆΝΔ'ΙΑΝΜΗ (sic Ά ut vid., propter τᾶν) 57 ΠΗ̂ϹΕΡΜΑϹ·Ό πῆς (cf. infra 76) Boeoticum testantur Herodian. I 401 16, Anecd. Ox. I 346 6; ceterum cf. fr. 19 58 ΚΌΥ ΤΑΝ.ΤΙ̂ωϹ *gloss.* ΤΕΟΥϹ 59 ΤΑϹ.Κ ΦΆΔᾹΝ *gloss.* ЄϹ 60 ΚΩ̃ΡᾹϹЄ̄ΝΝΙ'ΕΛЄ́ϹΘΗ· 61 ΤΉ-ΠΟΚ'ΕΙΡΩ̃ ЄΘΛΑΝ *gloss.* ΤΑΙ 62 ΆϹΟΝΘ ωΝ· *gloss.* ЄΚΓЄΝΝΑ-ϹΟΝΤΑΙ 63 ΚΆ ΡΊЄϹ 64 Τ'ΆΤЄ́ΙΡωΤ' ΌΥΝω *gloss.* ΗΡωЄΚ (legit τ' ἅτ' εἴρω, quod correxit Wil.) 65 ωΙΤ' (ὥστε πέπουσμη Wil.,ˇ qui recte ὥιτε improbat) 66 ΤΌ ex. Ν ut vid. 67 ΤЄΊ 68 ΟΜΉ πέδοχος scr. cum Wil., quamquam ΠЄ́Τ aptius legitur, sed potuit hasta obliqua longo tractu sinistrorsum producta esse Φ\ 70 ΦЄ́ΙΝ· *gloss.* Є inter ΔΙ cf. Paus. IX 23 6 (de Ptoio) μαντεῖον ἦν αὐτόθι ἀψευδές

(XV) πράτοι [μὲν] γὰρ [Λα]τοΐδας
δῶκ' Εὐωνούμοι τριπόδων
ἐσς ἰῶν [χρε]ισμὼς ἐνέπιν.
τὸν δ' ἐς γᾶς βαλὼν Οὐριεὺς [III 35]
τιμὰ[ν] δεύτερος ἶσχεν,

(XVI) πῆς Ποτιδάωνος, ἐπί-
τ' Ὠα[ρί]ων ἁμὸς γενέτωρ
γῆα[ν Ϝ]ὰν ἀππασάμενος.
χὠ μὲν ὠραν[ὸ]ν ἀμφέπι, [III 40]
τιμὰν δ' [ἔλλαχο]ν οὔταν.

(XVII) τώνεκ' [ἐμπνεύσθει]ν ἐνέπω
τ' ἀτ[ρ]έκ[ιαν χρει]σμολόγον
τοὺ δὲ [φίλ' ἶκέ τ' ἀ]θανάτυς
κὴ λού[σον ῥ' ἀχίω]ν φρένας [III 45]
δημόν[εσσιν ἑκου]ρεύων.

(XVIII) ὣς ἔφα [μάντις] π[ε]ράγείς.
τὸν δ' Ἀ[σωπὸς ἀσ]πασίως
δεξίας ἐ[φαψάμ]ενος
δάκρου τ' [ὀκτάλ]λων προβαλ[ὼν [III 50]
ὧδ' ἀμίψ[ατο φ]ώνη·

(XIX) . . . . [col. IV 1]
ΦΩΡ[. .
ΤΑΔΕ[. .
βεβείλ[. .
ἀπιθα[ν . . [IV 5]

71 ΠΡΆ ΟΪΔΑC 72 ΔΩΚ'Ε ΟΎΜΟΙ.ΤΡΙ de Euonymo cf. fr. 11 73 ЄΝΙΠΙΝ pr. ЄΝΈΠΙΝ corr. (sscr. Έ) *gloss.* Є supra ΠΙ et in mg. ЄΚ 74 ΤΟΝΔ' γᾶ Boeot. ap. Herodian. II 912 s, at γῆαν paulo post vs. 78 75 ΪCΧЄΝ· 76 ΠΗ͂C ΔΑ΄ΩΝΟC· ЄΠΙ΄ 77 Τ' ΑΜ ЄΤΩΡ 78 Α΄ΝΑΠΠᾹCΑ΄ΜЄΝΟC· Ϝάν acuto vitioso, ni fuit Ϝᾶν, cf. ad B 97 *gloss.* ΑΝΑΚΤΗCΑΜ(ЄΝ)ΟC 79 *gloss.* Є supra ΠΙ 80 ΤῙ ΟΥΤΑΝ 81 ΤΩ͂ [ἔγνων νοῦ]ν ἐνέπω Wil. 82 Τ'ΑΤ[Ρ]Έ ΓΟΝ· 83 supra Ο sscr. Α? ut sit τὰ δέ (varia lectio deterior) Wil., at est ΤΟΫ ΑΤΫC· *gloss.* ЄΙΚЄ 84 ΚΗΛΟΎ στουγερὰς] φρένας Wil. 85 ΔΗ-ΜΌΝ *gloss.* ΟΤ(ΗC)Γ]ΑΜΗΘЄΙC(ΗC)||[ΠΑΤ]ΗΡΗΤΟΥΓΗ|[ΜΑΝ]ΤΟC 86 ΩCЄ ΑΓЄΙ΄C· 87 Δ'Α 88 ΑCЄ sive ΑCΘ ΝΟC. 89 ΔΑΚΡΟΫ 90 ΩΔ' ΝΗ· *gloss.* Є supra ΜΙ 94 ΒЄΒΈ 95 ΆΠΙ

(XX) τεοῦς δ[ὲ . .
Fάδο[μη . .
παύομ[η . .
. ЄΝCΤΡ[. .
τέκν[. . [IV 10]

(XXI) τεῶ Γ[. .
ΠΑΝЄ[. .
ἔνθια [. .
ΔΙΆ, ΝΪ[. .
τάω[ν . . [IV 15]

(XXII) ἔδν[. .
δώσω[. .
CΘΗ·Φ[. .
COΥΝΙ[. .
ΤЄΙΝ λαῦς ¯[. . [IV 20]

(XXIII) τόσον ἔφα CC[. .
Πάρνεις ἀντ[αμι . .
Fάδομή τε Θ[. .
Fαδείαν ΤΡ[. .
ΚЄΙΝΟΤЄΟΥC¯[. . [IV 25]

(XXIV) ΤΌΥΧ[.]¯Є[. .
ΚΟ[.]ΜΝЄΓΙ[. .
ἐσερ[έ]υς· Τ[.
στέργω τ' ἀ[θανάτων γάμως
ΚΑΜЄ́ΙΦ[. . [IV 30]

96 ΟΥC? 97 FÀ, cf. 113 (114 papyri damno signum interiisse vid.), quibus testimoniis egregie confirmatur lapidis Tanagraei scriptura ἐπὶ Fέκαδάμοε ἐμί IG VII 593, Meister I 254, Schroeder, *Proleg. in Pind.* II 9 98 ΠΆΥ 100 ΤЄ́ 101 τεῶν (Wil.) non videt. 102 ΝΘ (Wil.) sive ΝЄ 103 ΘΙΔ Wil. 104 supra Ι (sive Η, vix Υ) vest. acc., acuti ut puto 105 paragr. litterae Τ inhaeret 108 C postea add. (nimirum glossator secundum grammaticorum doctrinam —σ|θη in —|σθη correxit, cf. Memoria graec. Herculan. p. 17 109 Ο postea inter CΥ add 110 τεῒν Wil. abest paragr. papyri ut vid. vitio 112 ΠΆ 113 FÀΔΟΜΉ 114 ΔЄ́ΙĀ 115 in. ΔЄΙ Wil. (obstant atramenti vestigia summo versu) 118 ΥC·Τ 119 Τ'Α supplevi 120 Φ, Ο, C, Ω?

(XXV) Κιθηρ[ὼν . .
ΗΤΙ͡ΩC[. .
ΠΛ̣ΕΙ̣Ά̣[. .
μειδὲ [. .
COΥΝΤ[. . [IV 35]

(XXVI) Η̣ΜΕΝΘ̣[. .
θουμὸ[ν . .
ἐν πολ̣[. .
κὴ γὰρ̣ [. .
δ' εἶς Κ[. . [IV 40]

(XXVII) κὴ Κιθ[ηρὼν . .
Πλάτη[αν . .
δ' ἄγετ' Ω̣[. .
κλᾶρος, Ι̣[. .
τῦς Πλ̣[ατ . . [IV 45]

(XXVIII) Πάρνε[ις . .
τῶν Δ̣Ι̣Α̣[. .
θανον̣τ̣[. .
Πάρνε̣[ι . .
.φιλουρ̣[. . [IV 50]

(XXIX) ὅς ποκ' Ε̣[. .
μαντ̣[. .

quae secuntur papyri frustula certa sede carent.

C

adest margo sinistra, cetera inter litteras abscissa. pertinet ni fallor ad B 44—47 (Col. III 4—7), ut sit π]αρὰ θιῶν δημόν[ων, quamquam negat Wil., qui col. deperditae V tribuit. sed papyri habitus, quo utitur argumento, vix tantum valet.

Κ̣Ρ̣Ε̣Ι̣[. .
δημον[. .
δευτ[. .
βείλο̣ν̣[τη . .

123 lectio dubia, Λ̣ potius Η̣ habetur, supra Α̣ praeter acutum etiam aliud quid fuit 126 Ε (Wil.) non vid. 128 Λ̣ sive Δ 130 Δ' ΕΙ abest paragr. 132 ΠΛΆ 133 Δ'ΑΓΕΤ' 134 ΡΟC·Ι̣ 135 ΤΥC abest paragr. 136 ΠΆ (ΑΝΝ in ΑΡΝ corr.) 140 ΛΌΥ

D

margo sinistra servatur. ad col. I sive V relegit Wil.

Ṇ[. .
ΠΑΡΟ[. .
ὦδε δ’ [ἔφα
ṆΕ̄[. .
Ε̣[. .

E

e dextra columnae (V sec. Wil., cf. adnot.) parte, servata quoque, ut vid., margo superior.

. . . .]ΚΟΥΝ·
. . . .]

F

e media quadam columna alterius ut vid. carminis.

]Ι̣Ω̣Ι̣[
]Δ̣ΕΠΟΤ̣[ΙΔΑΩΝ(?)
]ΤΩΝΕ[
]ΠΟΡΕΝ Φ[ΥΒΟϹ(?)
]Δ̣ῈΙΠΑ[
]ΆΕΙΤΙ[
]ᴸϹ̄Ρ̣[

G

apographo utimur Wilamowitzii, fragmentum ipsum aut periit aut latet. summa columna versuum exitus occupavit, sicut fr. E.

]ΟΝ
]Α̣ΙΔΑ
]
]ΆΔΟΙΜΕ[
]ΑΜΦΙΠΟ[
]ΕΙ.
]ΤΟΝ

D 3 ὦ 4 Ṇ sive Ṃ E mg. sup. *gloss.* ΑΓΡΙ]ΕΛΑΙΑΠΑ[ΡΟ]Ι-ΜΗΡΩ[Ι. vocem φουλίαν explicari vidit Wil. (cf. φυλίης ε 478 ibique schol.). quocum confert φιλου[ριν- B 140. verum hoc loco Φιλούρας πῆς subesse potest propter Endeida, Asopi filiam 2 *gloss.* ΑΙΨΑ (ἦψα Corinna) G 3 sine litteris, quod fortuitum vid. 6 ‘vor Ε von links ein Verbindungsstrich’ Wil.

FRAGMENTA APVD VETERES SERVATA

ΜΕΛΩΝ ΑΒΓΔΕ

cf. test. 1, 6.

Ε (Β?)

1 (9 Bergk[4])

Hephaest. Ench. 2 (Περὶ συνεκφωνήσεως) . . ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν (παραλαμβάνονται) . . ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει (in hexametro), ὡς παρὰ Κορίννηι ἐν τῶι πέμπτωι· ʽἦ — Κόριννα.' ad quae Choerob. παραφέρει δέ, ὅτι εὕρεται καὶ ἐν στίχωι παρὰ Κορίννηι ἐν πέμπτηι· τινὲς δέ φασιν ἐν δευτέραι, κρεῖττον δέ ἐστιν ἐν πέμπτηι. memoria Hephaestionis vitio palaeographico laboravit litteris Β et Ε confusis, id quod iure statuit Wil.

ἦ διανεκῶς εὕδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα

ὑπναλέα pergit G. Hermann.

ΓΕΡΟΙΩΝ ΑΒ

peculiari carminum syllogae inscribitur in complures ut videtur partes divisae (Wil.). titulum detexit Hercher Hermae XII 315. γεροῖος id est γερ-ῶιος (Et. magn. 224 37 οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω̅ καὶ ι̅ εἰς τὴν ο̅ι̅ δίφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρῶιος πατροῖος λέγοντες καὶ τὸ ἡρῶιος ἡροῖος) sequitur nominum πατρῶ-ιος et μητρῶ-ιος naturam sicut etiam quod apprime conferendum est παππ-ῶιος.

2 (20)

Heph. Ench. 16 (Περὶ πολυσχηματίστων) . . ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται, οἷον ἐν τοῖς Κορίννης· ʽκαλὰ — ἐνοπῆς'. ὧδε καὶ τόδε· ʽκαὶ — οὐψιβίας' (fr. 27). ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν. ʽδούρατος — δονεῖτη' (fr. 28—32).

κλία γεροῖ' ἀισομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης

καλὰ γέροια εἰσομένα A (opt.), καλαγέρεια εἰσ. J, κλία Bergk, γεροῖ' ἀισ. Hercher l. c. λευκοπέπλοις (-πλους) codd. ἐμὴ codd., corr. Boeckh. γέγαθε J, γέγασε A.

3 (7)

Anton. Liber. 25 Μητιόχη καὶ Μενίππη. ἱστορεῖ Νίκανδρος ʽΕτεροιουμένων δ̅ (p. 63 fr. 57 Schn.) καὶ Κόριννα Γεροίων α̅.

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίαι θυγατέρες ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη. αὗται ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῆι μητρί. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνηισκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον. καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς ἱλάσσασθαι δύο τοὺς ἐριουνίους θεούς· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι (ἔχουσαι codd., corr. Gale) παρθένοι θύματα γένοιντο. πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῆι πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος. αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἱστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ αὐτῶν (ἀστῶν Valck.) θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον. τρὶς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γένονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῆι κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν. καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν, Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἅιδης οἰκτίραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν, ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας. ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῶι τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων, καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν. προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς Κορωνίδας παρθένους.

⟨ΑΘΑΝΑ⟩

4

cf. test. 2.

5 (29)

Plut. De mus. 14 p. 1136ᵇ ἄλλοι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θεόν (scil. τὸν Ἀπόλλωνα) φασιν αὐλῆσαι, καθάπερ ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητὴς Ἀλκμάν (fr. 102 B.)· ἡ δὲ Κόριννα καὶ διδαχθῆναί φησι τὸν Ἀπόλλω ὑπ' Ἀθηνᾶς αὐλεῖν. ex Alexandro Polyhistore (cf. 5, p. 1132ᶠ ἐν τῆι Συναγωγῆι τῶν περὶ Φρυγίας)? occurrit etiam operis de oraculo Delphico (Maass, De Sibyllarum indicibus p. 22) recordatio.

ΒΟΙΩΤΟΣ

genealogiam huic carmini inseruisse videtur Corinna, quemadmodum ex Asopi prole (fr. B) didicimus. quare fr. 6 et 7 huc collocavi.

6 (1)

Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 11 Lehrs (II 917 Lentz) παρὰ δὲ τῶι ποιητῆι Ποσειδάων .. παρὰ μέντοι Βοιωτοῖς Ποτειδάων τραπέντος τοῦ σ̄ εἰς τ̄. Κόριννα Βοιωτοῖ (βοιωτοί codd.)· 'τοῦδε — Βοιωτέ'.

τοὺ δέ, μάκαρ, Κρονίδη, τοὺ Ποτιδά-
ωνι Fάναξ Βοιωτέ

τοῦ ποτειδάωνος ἄναξ Βοίωτε codd., corr. Wil. *Philol. Unters.* VII 321, qui veluti ἐφιλείθεις sive ἑορτὰς κατέστασας supplendum esse dixit.

7 (30)

Schol. Apoll. Rhod. I 551 Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίαι γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῶι ᾱ τῶν Καρικῶν ὑπομνημάτων Κορίννης ὑπομνησθείς (sic restitui, cf. test. 10). Paus. IX 1 1 Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν, ὃν Ἰτώνου παῖδα καὶ νύμφης δὴ Μελανίππης, Ἴτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι. Steph. Byz. s. Βοιωτία· μόνη τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τρισὶ θαλάτταις διήκοντας ἔχει τοὺς οἰκήτορας, τοὺς μὲν .. τοὺς δὲ .. τοὺς δὲ πρὸς τὸν Εὔριπον καὶ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν. ⟨ὄνομα δ' ἔσχεν ἀπὸ Βοιωτοῦ, ὥς φησιν Ἀρμενίδας. (?)⟩ γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας παίδων. excidisse ante γενέσθαι nomen scriptoris cum Boeoti mentio probat tum κατ' αὐτόν, quod in κατ' Ἀλέξανδρον corrigi iusserat Maass.

8 (31)

Schol. Apoll. Rhod III 1178 Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ ⟨πρῶτον (add. Unger, *Thebana Paradoxa* p. 264)⟩ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱόν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι.

ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΕΙΒΗϹ

mythographi ignorant sicut alia plura.

9 (6)

Apoll. Dysc. De pron. 119[c] Δωριεῖς ὑμές .. Αἰολεῖς ὔμμες .. Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου̅· 'οὑμὲς — κομ.' Κόριννα 'Επτ' ἐπὶ Θήβαις (sic cod.).

οὑμὲς δὲ κομισθέντες

scil. ἀπ' Ἄργους.

10 (35)

Schol. Hom. Townl. P 197 γηράς: ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας, ὡς ὑποφθάς, ἐπιπλώς· καὶ Κόριννα (κ' ὥρινα cod., corr. G. Dindorf, Schneidewin) βροντάς ἀντὶ τοῦ βροντήσας.

βροντάς

de Capaneo sive Amphiarao dictum videtur.

ΕΥΩΝΟΥΜΙΗ

Euonymus Boeotorum heros, cf. supra B 72, Steph. Byz. s. Αὐλίς (κώμη Ταναγραίων Strab. IX 403) . . Τρύφων παρὰ τὸ ἀλισθῆναι ἁλίς καὶ Αὐλίς. βέλτιον ἀπὸ τῆς Αὐλίδος τῆς Εὐωνύμου τοῦ Κηφισοῦ. Schol. D ad B 496 Αὐλίδα . . ἀπὸ Αὐλίδος τῆς Εὐωνύμου τοῦ Κηφισοῦ. inde nomen Boeoticum Εὐωνυμόδωρος IG 537, 1035 (Tanagrae), 419 (Thebis), 2724 (Haliarti), Εὐωνυμίδας 2429 (Thebis). inde etiam Εὐώνυμον loci nomen et inquilinae Εὐωνύμιαι (Wil.), nisi potius Euonymi filias significari statuendum more Boeotico Εὐωνύμειαι, non Εὐωνυμίδες appellatas. nam Cephisi genus a Corinna eadem fere ratione deductum esse videtur atque Asopi.

11 (19)

Apoll. Dysc. De pron. 136[c] Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος (τὸ ἑός λέγουσιν) . . ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόριννα Εὐωνυμίης (sic cod.) 'πῆδα — ἐλέσθη'.

πῆδα Fὸν θέλωσα φίλης
ἀγκάλης ἑλέσθη

πηδεγον cod., corr. Boeckh. perperam de πηδ' ἐFόν cogitavit Bergk, qui de re confert fr. 3.

FΙΟΛΑΟΣ

12 (5)

Apollon. Dysc. De pron. 113[b] διὰ τοῦ ε ἢ νῶε παρὰ Ἀντιμάχωι ἐν Θηβαΐδι (fr. 39 K.) 'ἔδρακε νῶε μολοῦσα' καὶ 'τοῦ — νῶε' ἐν Ἰολάωι Κόριννα.

τού τε νῶε

⟨ΚΑΔΜΟΣ⟩?

cf. fr. 40.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ

de reditu Orionis. aliis quoque carminibus Orionis fabulam enarratam fuisse titulus docet (de vitae exitu cf. supra B 79, fr. 3).

13 (26)

Anecd. Oxon. I 172 συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλῃ Βοιωτιακῇ προθέσει τῇ ἐξ, 'ἐς Μουσῶν' ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν (cf. infra fr. 35)· ἂν δὲ φωνῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ· 'ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου'. similiter I 160.

ἐσσάρχι πτολέμω

corr. Ahrens, qui etiam πολέμω intulit. prope afuisse conicio a fr. 14.

14 (2)

Apoll. Dysc. De pron. 98b ἑοῦς. αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο. ἐν Κατάπλωι· 'νίκασ' — ὠνούμηνεν'.

νίκασ' ὁ μεγαλοσθένεις
Ὠαρίων χώραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν

μεγαλοσθένης cod. cf. supra B 78 γῆαν Ϝὰν ἀππασάμενος. verum quae innuitur a poetria terra Ὠαριωνεία cum aliis tum metonomasiarum auctoribus ignota.

15 (4)

Apoll. Dysc. De pron. 105b λέγεται δὲ καὶ τίν καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε̄ τεΐν. ἰδίως γὰρ ἡ μετάθεσις ἡ εἰς τὸ τ̄ τοῦ ε̄ δεκτική ἐστι, σοῦ τοῦ τεοῦ, σός τεός. τίθεται παρὰ Κορίννῃ καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλωι· 'οὐ — δαιμωτ' ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως.

_ οὐ γὰρ τὶν ὁ φθονερὸς
δήμων ⟨ἅρπαξεν⟩

δαιμωτ cod., δήμων Ahrens, sed iure verbum requirit Wil., unde pendeat τίν. supplevi exempli causa (ὁ φθονερὸς δάμνη Wil.).

16 (3)

Schol. Nic. Ther. 15 οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὠρίωνα· Κόριννα (VR, -ινα KP, -ινος A) δὲ εὐσεβέστατον λέγει αὐτὸν καὶ ἐπελθόντα (ἀπ- codd., corr. J. G. Schneider) πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρίσαι ἀπὸ θηρίων. cf. Parthen. 20 (Περὶ Αἰροῦς) ταύτης δὲ Ὠρίωνα τὸν Ὑριέως ἐρασθέντα παρ' αὐτοῦ (τοῦ Οἰνοπίωνος) παραιτεῖσθαι τὴν κόρην, καὶ διὰ ταύτην τήν τε νῆσον (Χίον) ἐξημερῶσαι τότε θηρίων ἀνάπλεων οὖσαν κτλ. fortasse haec quoque e Corinna hausta sunt, nam eum tenemus Orionis patrem, quem Boeoti ferebant. cf. supra B 74.

⟨ΜΙΝΟΥΑΔΕΣ⟩

17 (32)

Anton. Liber. 10 Μινυάδες· ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ' καὶ Κόριννα. Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη, καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί. πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρηι παρήινεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ· αἱ δὲ οὐ προσεῖχον. πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λέων καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρύη νέκταρ αὐτῶι καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα, καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν. ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ηὔξατο θῦμα τῶι θεῶι δώσειν, καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρός, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῆι ῥάβδωι μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύξα. ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.

18 (24)

Apoll. Dysc. De pron. 96ᵃ τεῦς. αὕτη σύζυγος τῆι ἐμεῦς. Ἐπίχαρμος .. ἔστι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν δηλόνως· 'τεῦς — κλᾶρος'. ὃ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει· ἴσον γὰρ ἔσται τῶι 'σοῦ, οὐκ ἄλλης'· τὸ δὲ ἐν ὀξείαι τάσει, ἐν μέντοι τῆι ἀναγνώσει ἐγκλιθέν, ἴσον τῆι σός.

τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος

huic carmini tribuit Bergk.

⟨ΤΑΝΑΓΡΑ⟩

19 (28)

Paus. IX 20 1 Ταναγραῖοι δὲ οἰκιστὴν σφισι Ποίμανδρον γενέσθαι λέγουσι Χαιρησίλεω παῖδα τοῦ Ἰασίου τοῦ Ἐλευθῆρος, τὸν δ' Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος. Ποίμανδρον δὲ γυναῖκά φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν θυγατέρα Αἰόλου· Κορίννηι δέ ἐστιν ἐς αὐτὴν πεποιημένα Ἀσωποῦ παῖδα εἶναι. a Mercurio raptam esse coni. Wil. coll. supra B 57.

20 (11)

Apoll. Dysc. De pron. 95ᶜ ἀλλὰ μὴν καὶ τῆι ἐμοῦς (σύζυγός ἐστιν ἡ τεοῦς) . . καὶ ἔτι Κόριννα· 'περὶ — πουκτεύι'.

περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρεα
πουκτεύι

ποτ' ἄρευα cod., Ἄρευα metri et dialecti causa expulit Wil. (εα per synizesin leg.). de re cf. Paus. IX 22 2 τὸν δὲ Ἑρμῆν λέγουσι τὸν Πρόμαχον Ἐρετριέων ναυσὶν ἐξ Εὐβοίας ἐς τὴν Ταναγραίαν σχόντων τούς τε ἐφήβους ἐξαγαγεῖν ἐπὶ τὴν μάχην καὶ αὐτὸν ἅτε ἔφηβον στλεγγίδι ἀμυνόμενον μάλιστα ἐργάσασθαι τῶν Εὐβοέων τροπήν.

⟨ΥΔΙΠΟΥΣ⟩

21 (33)

Schol. Eur. Phoen. 26 τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα αὐτῶι (scil. τῶι Οἰδίποδι) φασιν ἀνηιρῆσθαι. ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν (sic T, τευμησσίαν M, τεμισίαν A) ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα (κόρρινα codd.).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

cf. test. 1.

ΝΟΜΟΙ ΛΥΡΙΚΟΙ

cf. test. 1.

22 (23)

Anon. gramm. rec. Egenolff Philologi LIX 249 τὸ δὲ Θέσπεια ὁ Ὧρος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει τῶι τῶν προπαροξυτόνων κανόνι· ὁ δὲ Ἡρωιδιανὸς ἐν τῆι Ὁμηρικῆι προσωιδίαι (II 34 L.) διὰ τοῦ ῑ γράφει, ἐπειδὴ γὰρ εὕρηται ἡ πι συλλαβὴ συνεσταλμένη ὡς παρὰ Κορίννηι (Κορίνθωι codd.)· 'Θέσπια — μουσοφίλητε'. Steph. Byz. s. Θέσπεια (inde Eust. 266 6): γράφεται καὶ διὰ τοῦ ῑ καὶ ἐκτείνεται (scil. B 498 secundum nonnullos, cf. schol. A)· καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννηι.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε

mihi nomi exordium esse videtur, cf. Mus. scr. ed. v. Jan, Suppl. 44 Καλλιόπεια σοφὰ Μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν | καὶ σοφὲ μυστοδότα Λατοῦς γόνε Δήλιε Παιάν, | εὐμενεῖς πάρεστέ μοι, quaeque in hanc rem commentatus est Wilamowitz, *Timotheos* p. 97. ceterum cf. fr. 1.

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS

23 (21)

Apoll. Dysc. De pron. 64c Βοιωτοὶ ⟨ἱώ ν (add. Bekker)⟩, ὡς μὲν Τρύφων . . ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστὶν ὁ Ἅβρων, θέμα ἐστίν, ὃ

συζύγως οἱ αὐτοί φασι τῆι μὲν ἐγών τὴν ἰών, ⟨τῆι δὲ ἐγώνη τὴν ἰώνει (add. Ahrens)⟩, εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η̄ εἰς εῑ μεταβάλλεται, τῆι δὲ ἐγώνγα τὴν ἰώνγα. Κόριννα· 'μέμφομη — ἔριν·' καὶ ἔτι· 'ἰώνει — χεἰρωάδων' (fr. 24).

μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν
Μουρτίδ' ἰώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦ-
σ' ἔβα Πινδάροι ποτ' ἔριν

sic restit. Wil., μεμφομαι δε και λιγουραν μυρτιδα ιωνγα οτι βανα φουσα εβα πινδαριοιο ποτ εριν cod.

24 (10)

cf. fr. 23.

ἰώνει δ' εἰρώων ἀρετὰς
χεἰρωάδων

ϊωνει ηδ' ηρωων αρετας χειρωαδων cod., corr. Bergk, qui sub finem addidit ἀίδω. de metro desperat Wil.

25 (8)

Priscian. Inst. I 36 (I p. 28 H.): in plerisque tamen Aeolis secuti hoc facimus. illi enim θουγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ου corripientes, vel magis υ sono u soliti sunt pronuntiare, ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum υ Aeolicum ostendant, ut 'καλλιχόρου — θουγάτηρ'.

_ _ καλλιχόρω χθονὸς
Οὐρίας θούγατερ ◡ _

sic AB, varie pessumdant cett. codd., ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΥ etiam H (καλλιχώρου intulit Aldina), ΟΥΡΕΙΑϹ archetypus codd. RG, -ΤЄΡ in fine fere omnes (θουγάτηρ vulgo). verba καλλιχόρω χθονός a nomine pendent nescio quo, cuius generis est ἀρχηγέτις. nam hic quoque loci nomen e fabularum personis derivasse videtur Corinna. filiam Hyriae ignoramus.

26 (12, 39)

Theodos. Περὶ κλίσεων τῶν εἰς ω̄ν̄ βαρυτόνων (Excerpta ex Herodiani libris ed. A. Hilgard, Lips. 1887, p. 18): τὸ Λάδων ὑπὸ Ἀντιμάχου διὰ τοῦ ω̄ κλίνεται· 'ἐγγύθι δὲ προχοαὶ ποταμοῦ Λάδωνος ἦσαν' (fr. 29 K.). ὡσαύτως δὲ καὶ διὰ Ἐρατοσθένους ἐκλίθη· 'Λάδωνος περὶ χεῦμα' (fr. 14 H.). ἡ μέντοι Κόριννα διὰ τοῦ ν̄τ̄ τὴν κλίσιν ἐποιήσατο τῶι λόγωι τῶν μετοχικῶν οἷον 'Λάδοντος δονακοτρόφου'· τὸ γὰρ Νέδων ὁ μὲν Καλλίμαχος (fr. 565 Schn.) τῶι λόγωι τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ν̄τ̄ κλίνει Νέδων Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον (p. 403 Schm.)

καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω̄ ἀναλόγως κλίνουσιν, οἷον Νέδων, Νέδωνος. inde corrupta, quae habet Choerob. I 75 τὸ μέντοι Νέδων τῶι λόγωι τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ̄ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον κτλ., id quod vidit E. Hiller, *Deutsche Lit.-Zeit.* 1888, 10.

Λάδοντος δονακοτρόφω

Ladon flumen Boeotiae postea Ismeno nomen cessit (Paus. IX 10 6).

27 (13)

cf. fr. 2.

κὴ πεντείκοντ' οὐψιβίας

καὶ πεντήκοντ' οὐψιβίας cod. A, καὶ πεντηκόντου ψιβίας J. ad Herculem (supra fr. 12) refert Bergk propter Thespii filias coll. Diod. IV 29, ad Orionem Wil., sed erit fortasse, qui Septem contra Thebas (fr. 9 sqq.) tribui malit, cf. Apollod. III 67 de Tydeo οἱ δὲ (Θηβαῖοι) πεντήκοντα ἄνδρας ὁπλίσαντες ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν· πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε κἄπειτα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθεν.

28—32 (14—18)

cf. fr. 2.

δώρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω
κάρτα μὲν ἐνβριμωμένοι
πόλιν δ' ἔπραθ' ὁ μὲν προφανείς
γλουκοὺ δὲ τῦς ἀΐδων
πελέκεσσι δονεῖτη

28 δούρατος codd. de Ulixe naufrago haec dicta arbitratur Bergk coll. ε 371 ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, sed mihi non persuasit. Orionis maria absque navi superantis quomodo mentionem fecerit Corinna ignoramus. 29 κατὰ codd., corr. G. Hermann. μὲν βριμούμενοι codd., correxi (βριμώμενοι vulgo). 30 ἐπράθομεν codd., corr. Bergk. προφανεὶς (sic A, -ὴς J) cum proximo exemplo coniungunt codices et scholia, corr. Bergk. 31 γλούκου δέ τις ἄδων A et similiter cett., δεί τις Bergk, quod improbavi propter fr. 32. vix huc spectat Hesychii glossa ἀΐδων· λέγων, quam Boeoticam esse statuit Ahrens. 32 δονεῖται codd.

33 (22)

Apoll. Dysc. De pron. 122^b ὑμῶν . . Αἰολεῖς ὑμμέων . . οὐμίων Βοιωτοί. 'τὸ — ἀκουσάτω' Κόριννα.

τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω

τις ουμμιων cod., cuius in mg. adicitur Κόριννα ὄνο(μα)

κύρι(ον) συγγραφέως, scilicet ne nomen perperam cum testimonio coniungas.

34 (25)

id. 121c ἁμῶν .. ὁμοίως Βοιωτοὶ ἁμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς ἁμῶν· ἁμῶν δόμων.

ἁμῶν δόμων

Corinnae adscripsit Ahrens. ἁμὸς γενέτωρ supra B 77.

35 (ad fr. 26)

cf. fr. 13.

ἐς Μωσάων

Μουσῶν trad., at cf. Anecd. Ox. I 278 τὸ Βοιωτιακόν ʻΜουσάωνʼ.

36 (36)

Apoll. Dysc. De pron. 106a τῆι τίν σύζυγος ἡ ἵν .. ἔστι καὶ ἡ ἑ ί ν ἀπὸ τῆς τεΐν παρὰ Ἀντιμάχωι (fr. 85 K.) καὶ Κορίννηι, ἐπὶ αἰτιατικῆς (sic Bekker, δοτικῆς cod.) ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

37 (37)

id. 95a ἡ ἐ μ ο ῦ ς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος (fr. 144 K.) ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει ⟨μᾶλλον (add. Guttentag)⟩ κατωρθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ̄ προφερομένης κτλ.

38 (38)

Choerob. in Theodos. can. I 80 (cf. 81) Gaisf. θ ρ ᾶ ν υ ξ θράνυκος, ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννηι· θρῆνυξ θρήνυκος, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρ' Εὐφορίωνι ἐν Πολυχάρει (fr. 35 M.). glossam Euphorio epicorum linguae adaptavit, ignorant Homeri scholiastae (θρῆνυς Ξ 240, Ο 729 etc.).

39 (40)

Hesych. τόνθων· παρὰ Κορίννηι, ἐπὶ νωτιαίου (νοτιβίου cod., em. Musurus) κρέως τὸ ὄνομα. cf. ὀνθυλεύω, μονθυλεύω.

40 (27)

Ath. IV 174f τούτοις δὲ (τοῖς γιγγραΐνοις αὐλοῖς τῶν Φοινίκων) καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φ ο ι ν ί κ η ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννηι καὶ Βακχυλίδηι (fr. 40 Bl.) ἔστιν εὑρεῖν. Cadmi fabulam aut peculiari carmine aut obiter tetigisse videtur Corinna.

41 (41)

Heraclid. Miles. fr. 26 Cohn (Eust. 1654 24, cf. etiam 824 22,

Anecd. Ox. I 62) οὕτω δὲ καὶ φράζω φράσσω τὸ λέγω. ἐκεῖθεν Κόριννα ἡ μελοποιὸς φράττω ἔφη ἐν δυσὶ τ̄ Βοιωτικῶς.

DVBIA

1 (42)

Phrynich. Epit. p. 309 Lob., quam glossam praeter Nunnesii codicem (N) exhibent libri Flor. Conv. 8 (F), Vat. Columm. 2226 (S), Laur. 57, 24 (L), id quod Leopoldi Cohn humanitati debeo, cf. etiam Schöll, *Sitzungsber. d. Münch. Akad.* 1893 II 507: ψίεθος, μιερός, ὕελος. ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε̄ λέγοντες· ἀδόκιμον γάρ. καὶ ἡ Κόριννα (sic vulgo, καὶ ἀκορίννα FN, καὶ κόριννα L, ἀκόριννα S)· τὸν ὑάλινον (LN, ὑάλιον FS) παῖδα θήσεις (FN, πόδα θ. L, παδαθήσεις S). fraudem memoriae egregie demonstravit Wil. (*Berl. Klassikert.* V 2, 54), cui succurrit cod. Laurentiani suffragium, quin etiam illud ἀκόριννα (ortum e ΚΟΡΙΝ^ΑΝΟΙ) corruptelae viam illustrat: καὶ ⟨Φερεκράτης⟩ Κοριαννοῖ· τὸν ὑάλινον πόδα θήσεις. balneum respicitur, cf. fr. 69, 76 Kock (I 164, 166). Atticista Pherecratem identidem expilavit.

2 (34)

Schol. Aristoph. Ach. 720 ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾶι διατρίβειν ἐν ἐξουσίαι καὶ παρρησίαι, *ἐστὶν ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα *ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί, ἐπεὶ καὶ ἐν τῶι πρώτωι τῶν Παρθενείων (fr. 103 Schr.) ἐχρήσατο τῆι λέξει. vulgo e Piersoni emendatione (ad Moerin p. 70) edunt ἔτι καὶ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει. sed vide ne scribendum sit ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐλέγχει τὸν τοῦ Πινδάρου ἀττικισμόν, cf. test. 4 sq. (Κ. ἐπιτιμᾶι Πινδάρωι ἀττικίζοντι Iac. Geel ap. Schneid. vit. Pind. p. LXXXI, Κ. ἐπὶ τοῦ Πινδάρου 'ἀττικιστί' durius Headlam *Class. Review* 1900, 7).

3

Apoll. Dysc. De pron. 64[b] Βοιωτοὶ ⟨ἰών⟩, cf. supra fr. 23. 69[c] (σύγε 'Αττικοί . . τύνη . .) Βοιωτοὶ τού καὶ τούν καὶ τούγα. 106[a] (οἱ) Αἰολεῖς σὺν τῶι F . . Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ Fῦ μεταλαμβάνουσι. 111[c] (de νῶι quaeritur) τεκμηριοῦνταί τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ, ἐπεὶ οὐδέποτε παρὰ αὐτοῖς νοί διὰ τοῦ ο̄ῑ (scil. τροπῆι Βοιωτιακῆι pro νῶι), unde nil nisi νώ apud Boeotos repertum esse colligimus (de νῶε cf. fr. 12). 135[a] (τεός) ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε̄ εἰς ῑ (scil. τιός), καθότι καὶ τὸ θεός θιός. liber Apollonii quoniam totiens

in notanda Boeotorum dialecto expressis verbis Corinnam sequitur, colligenda esse duxi, quibus merum Boeotorum nomen adscribitur, quod non inconsiderate me fecisse fr. 34 docebit. inspicienda quoque nomina propria, quorum formae boeoticae afferuntur. sed pleraque id genus, velut Αἰνείαο Choerob. in Theod. 143 7, τῆ Ἑλένη, τῆ Πηνελόπη 145 37, Λάχεις 168 29, Ἀχιλλίος Ἀχιλλίι Ἀχιλλία 214 29, Ἑρμείαο 383 32, Ὀδυσσεῦς 390 20, a grammaticis exempli causa ficta esse aut fingi potuisse vel vocalium ratio probat, mitto quoque Ὅμηρυ 367 20, quo de nomine mihi parum constat. sed notandus Sophronius e Char. in Theod. can. 390 32 H. (οἱ Βοιωτοὶ) τὸ ζ̄ τρέπουσιν εἰς δ, οἷον Ζῆθος Δᾶθος (addit ζυγός δυγός; vitiose Choerob. in Theod. 213 33 οἷον Ζῆθος Δῆθος).

Tanagraeorum voces in grammaticorum thesauris non occurrunt praeter Et. Magn. 383 15 λέγεται δὲ ἐσμὸς ὑπὸ Ταναγραίων καὶ ἡ γεννῶσα. at permultae Boeotorum, praesertim apud Hesychium, quarum conspectum alienum putavi ab huius editionis consilio. recte enim Wilamowitz statuit maximam earum partem non e scriptoribus, sed e viva dialecto sumptam esse. omisi etiam fr. adesp. 51 et 52 Bergkii.

* * *

lectitabant Corinnam poetae Alexandrini (Euphorio, Nicander, Parthenius), rerum antiquarum auctores (Armenidas, Aristodemus, Lysimachus, Alexander Polyhistor), grammatici (Trypho, qui tamen res ipsas ignorat, cf. Steph. Byz. s. Αὐλίς, supra p. 181, Habro, Heraclides Milesius, Apollonius Dyscolus, Herodianus), metrici (Hephaestio sive huius auctor), plures de gloria famam acceperunt aliisque tradiderunt, in his poeta Graecus, quem expressit Propertius, nulla poetriae vestigia praebent auctores Περὶ ποιημάτων inde ab Aristotele, gnomologi, paroemiographi, chronographi (at notant Telesillae Praxillae Cleobulinae Erinnae tempora), Demetrius Scepsius, Polemo, Apollodorus Atheniensis (velut larga fragmenta a Strabone lib. IX servata, cf. e. g. IX 406, Steph. Byz. s. Πλαταιαί, supra B 132), scholia Pindari.

scripsi Gottingae. Guilelmus Crönert.